

„Moskéen betræder den frække Frankers Fod, de troende forstyrrer han i Bønnen“, siger Snoilsky, og her fik man en levende Illustration til disse Linier. „Frankeren“ søgte endog-saa at spærre den troende Adgangen til hans egen Moské, rev Turbanen af ham og blottede hans ragede Isse, hvilket for en Muselman er en dødelig Fornærmelse, han haanlo og efterabede den lidenskabelige Hysten der indenfor, som for Muhamedaneren betød et af hans Tros dybeste Mysterier, Forberedelsen til en Handling, ved hvilken den troende sætter Livet paa Spil for at behage sin Gud. Det mest pinlige var at se den sløve Underkastelse, hvormed Araberen fandt sig i disse Krænkelser.

„Hvorfor kaster man ikke uden videre Urostifteren paa Døren“? spurgte jeg vor Fører, en Kabyler. Han svarede sørgmodig: „Hvor skulde vi vove det? Vi vilde blive stævnedes for Domstolen og dømt for en Voldshandling. Det er Allahs Vilje, at vi skulle ydmyges paa enhver Maade“. Men et mørkt, undertrykt Had glødede dog i Dørvogterens Øjne, da han med stille, stum Ubøjelighed hindrede Fransk mændene i at betræde Moskéens Indre. Dette havde han dog Ret til, og han anser det ogsaa for sin Ret, om han kan, en Aften, i Mørke, *bagfra*, at støde sin Dolk i den, der ustraffet har fornærmet ham ved Dagens Lys.

Musikken og Hylene ophørte — fulgtes af en forventningsfuld, aandeløs Tavshed. Og nu begyndte den egentlige Handling. De beaandede — eller hypnotiserede — Individider kastede sig nøgne paa blottede Sværd, spiste levende Skorpioner og Kaktusblade, holdt Armen i Ilden saa længe, at det syntes, den maatte forkulles, gjennemborede Kinder, Læber, Øjne med lange Spyd, som blev hængende i Saaret, medens de kastede Hovederne hid og did. Deres Ansigter var dødblege, men Udtrykket i Øjnene viste en saadan sammentrængt Viljestyrke og en saadan Troslidenskab, at man vel forstod, hvad disse Mænd kunde være i Stand til, dersom et Opraab fra Mekka endnu en Gang skulde samle de troende til et Felttog mod de forhadte Kristne.

Under hele Handlingen sang Forsamlingen nogle faa, ens-tonig klingende Ord, hvoraf vi kun kunde opfatte Aïssa-Ouah! Aïssa Ouah! (Aïssas Sønner).

De begejstrede Selvplagere standsede ikke, før de segnede